

Sygn. akt I PZ 30/10

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa W. G.

przeciwko Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej w Ł.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 grudnia 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 9 lipca 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z 15 stycznia 2010 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda W. G. od wyroku tego Sądu z 17 września 2009 r. wobec nieuzupełnienia jej o brakujące pełnomocnictwo oraz o wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem.

We wniosku z 30 kwietnia 2010 r., nadanym listem poleconym 6 maja 2010 r., pełnomocnik powoda wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu podał, że nie miał możliwości skontaktowania się z powodem odnośnie podpisania pełnomocnictwa. Po zapoznaniu się z aktami

sprawy jednak ustalił, że już uprzednio złożył pełnomocnictwo (koperta – karta 394), do skargi odrzuconej postanowieniem z 15 stycznia 2010 r.

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z 9 lipca 2010 r. odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej i odrzucił skargę kasacyjną. Wniosek podlegał odrzuceniu jako spóźniony na podstawie art. 169 § 1 k.p.c., gdyż sam pełnomocnik podał, że termin do wniosku o przywrócenie terminu rozpoczął bieg 1 lutego 2010 r., tj. od doręczenia odpisu postanowienia z 15 stycznia 2010 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Innych przyczyn uchybienia terminu do złożenia skargi kasacyjnej nie podano. W konsekwencji spóźniony wniosek należało odrzucić na podstawie art. 171 k.p.c. a skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik powoda wniósł o zmianę postanowienia z 9 lipca 2010 r. poprzez przywrócenie terminu do wniesienia „kasacji” i przyjęcie jej do rozpoznania. W uzasadnieniu wskazał na sprzeczność, wynikającą ze stwierdzenia przez Sąd, iż nie miał upoważnienia do działania, gdyż w aktach sprawy nie było jego pełnomocnictwa. Z uwagi na to, że nie mógł skontaktować się z powodem (okazało się, że był poza granicami kraju) bezpośrednio po jego powrocie uzyskał pełnomocnictwo i wówczas uznał swoje prawo do umocowania. Po tym fakcie będąc jednak przekonany, że pełnomocnictwo wraz z opłatą skarbową i kasacją złożył już wcześniej w Sądzie Okręgowym, kolejny raz przejrzał akta i znalazł je nie wyjęte z koperty, w której przesłał kasację, a co nie zostało zauważone przez Sąd. Potwierdzeniem tego jest data opłacenia pierwszego pełnomocnictwa, z której jednoznacznie wynika, że pochodzi z daty składania pierwszej skargi kasacyjnej. Z tych przyczyn żalący się powołując przepis art. 169 § 4 k.p.c. wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia „kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie przysługuje na odrzucenie skargi kasacyjnej, nie przysługuje na odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu do jej wniesienia (art. 394¹ k.p.c.). Postanowienie o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie i dlatego nie jest zaskarżalne, niemniej podlega kontroli w ramach zażalenia na

postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej (por. uchwała powiększonego składu Sądu Najwyższego z 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001 nr 1, poz. 1).

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 169 § 1 i 2 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu i w piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek.

Wniosek spóźniony sąd odrzuca (art. 171 k.p.c.).

Zażalenie w ogóle nie podważa ustalonego przez Sąd czasu ustania przyczyny uchybienia terminu, czyli daty - 1 lutego 2010 r. - otrzymania przez pełnomocnika skarżącego postanowienia z 15 stycznia 2010 r. o odrzuceniu pierwszej skargi kasacyjnej, zresztą opartego na oświadczeniu samego pełnomocnika (protokół rozprawy z 17 czerwca 2010 r.).

Wniosek z 30 kwietnia 2009 r. o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej był zatem spóźniony.

W ogóle nie wykazał, nawet mimo wyznaczonej rozprawy, że pełnomocnik nie miał kontaktu z mocodawcą. Dopiero w zażaleniu pojawia się twierdzenie, że mocodawca był za granicą, lecz i tu brak jest jakiegokolwiek udowodnienia, a miałyby wszak chodzić tylko o niemożność udzielenia pełnomocnictwa.

Po wtóre, jeżeli skarżący argumentuje, że pełnomocnictwo zostało już załączone do pierwszej skargi kasacyjnej, lecz nie zostało zauważone (koperta - karta 394), to pomija, że skarga ta została odrzucona postanowieniem z 15 stycznia 2010 r., nie tylko z braku pełnomocnictwa ale także wobec nieuzupełnienia jej o wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. Postanowienie z 15 stycznia 2010 r. o odrzuceniu skargi nie zostało zaskarżone.

Natomiast odrzucenie skargi kasacyjnej zaskarżonym postanowieniem w ogóle nie odwołuje się do braku pełnomocnictwa.

Odrzucenie skargi było zwykłą konsekwencją odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi. Z tej przyczyny argumentacja zarzucająca pominięcie pełnomocnictwa złożonego przy pierwszej skardze nie podważa zaskarżonego postanowienia. Przeciwnie, raczej wskazuje, że umocowany pełnomocnik mógł uzupełnić pierwszą skargę o brakujący wniosek i skarżyć nawet postanowienie z 15 stycznia 2010 r. o odrzuceniu skargi.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.